

КНЯГИНЯ ИОЛАНТА.

(Английска приказка — за дѣца и юноши.)

Само като я погледнете, ще я познаете, че е княгиня. Нейнитѣ красиви, златни коси ви казватъ това, макаръ че тя ходи боса и пасе гжски. Хубавитѣ ѝ обноски и приятниятъ ѝ гласъ ви казватъ сжщото — че тя е княгиня — но тѣ не казватъ всичко. Азъ ще ви разкажа цѣлата история.

Да захванемъ отъ началото. Причината на нейното нещастие бѣ една зла фея, която мразѣше царя, бащата на Иоланта. Азъ съмъ

малко дѣте, и вие можете да си въобразите, колко я обичаха майка ѝ, баща ѝ, всички придворни и цѣлиятъ народъ, като знаете колко бѣ тя хубава, добра, кротка, весела и милостива.

Но тази зла фея намисли да ѝ напакости. Тя прѣмина много, много мили прѣзъ синьото море, до като достигне до царството на Иолантиния баща и до царския палатъ. Тя се промъкна прѣзъ прозореца въ стаята на княгинята, напръска очитѣ ѝ съ елей, за да я приспи за много часове, подиръ я грабна и я отнесе въ страшната земя, гдѣто живѣятъ феитѣ. Тукъ тя я направи пазачка на своитѣ гжски. Бѣдната княгиня Иоланта бѣше много нещастна и плачеше отъ сутринъ, когато изгрѣе слънцето, до вечеръ, когато залѣзе, и отъ вечеръ, когато залѣзе — до сутринъ, когато пакъ изгрѣе.

Разбира се, че царьтъ, царицата, всички придворни и цѣлиятъ народъ бѣха обзети отъ безумно отчаяние. Царьтъ се заклѣ да отмжсти на феята, защото той знаеше, кой му нанесе тая тежка обида, и обѣща половината си царство томува, който намѣри скжпата му дъщеря.

Но напразно я търсиха. Стари и млади ходиха на сѣверъ и на югъ, на изтокъ и на западъ, прѣзъ морета и въ чужди земи, въ студенитѣ страни на сѣверния и южния полюси, въ горешитѣ пустини на тропическитѣ страни, но — никаква полза. Вълшебниятъ островъ на феитѣ е тѣй скритъ, никой не може да го намѣри. Царьтъ и народътъ продължаваха

челъ за много зли феи, но за такава като тая не бѣхъ челъ, нито чулъ. Княгиня Иоланта бѣше